

Arrest

nr. 229 928 van 6 december 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 april 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partijen, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 27 oktober 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoeken op 30 oktober 2015 om internationale bescherming. Op 7 maart 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 8 maart 2018 aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van eerste verzoeker (hierna: verzoeker) wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Sadaat van origine te zijn. U bent geboren in het jaar 1367 (Afghaanse kalender, 1988) in Check Nawri, een buitenwijk van de stad Jalalabad, gelegen in het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar. U studeerde tot de twaalfde graad. U baatte een winkel uit en in 1388 (2009) begon u met het verhandelen van vastgoed. Om u te beschermen tegen de afpersingspraktijken van lokale commandanten ging u een jaar later een partnerschap aan met de machtige warlord Haji Zahir. Hij had een aandeel van 75% in uw vastgoedhandel en u bezat de resterende 25%. Op 20 januari 2014 huwde u met S. W. (...). Jullie zijn kinderloos.

In de maand hamal 1394 (21 maart – 20 april 2015) riep de taliban u terecht omdat u grond had verhandeld in het dorp Balabagh van Surkh Rod, een regio onder controle van de taliban, zonder dat u de taliban taks betaalde. Haji Zahir liet u weten dat hij niet de macht bezat om in te grijpen en na onderhandelingen betaalde u de taliban 10.000 dollar. Anderhalve maand later werd u door de taliban opgebeld. Ze zeiden dat ze geleerd hadden dat u samenwerkte met Haji Zahir en wilden dat u met de taliban samenwerkte. U wees hun verzoek af en in de daaropvolgende maanden werd u nog viermaal telefonisch onder druk gezet om de taliban informatie te geven over Haji Zahir, om talibanstrijders in het huis van Haji Zahir binnen te loodsen zodat ze een moordpoging konden ondernemen en om vervolgens eveneens te helpen bij de eliminatie bij twee andere hooggeplaatste vrienden van u, generaal L. (...) en H. R. G. (...). Op 25 sarathan 1394 (15 juli 2015) toen u op weg was naar een feest trof u een bom aan in uw wagen. De politie kwam de bom gecontroleerd tot ontploffing brengen, maar verdere bescherming konden ze u niet bieden. Ook Haji Zahir verschaftte u geen effectieve bescherming. Daarom besloot u op 27 assad 1394 (18 augustus 2015) naar Kabul te gaan om generaal L. (...) en H. R. G. (...) om hulp te vragen. Onderweg werd u door de taliban tegengehouden en met geweld meegenomen. Gedurende twaalf à dertien dagen werd u door de taliban gefolterd. De vijftiende dag werd u voor de maulawi gebracht en stemde u ermee in de taliban te helpen bij haar moordmissies. Desalniettemin eiste de taliban 100.000 dollar, waarvan u uiteindelijk 54.000 dollar betaalde, als losgeld. U werd afgezet in het centrum van Jalalabad en twee dagen later op 6 mizan 1394 (28 september 2015) ontvluchtte u samen met uw echtgenote Afghanistan. Een reis van ongeveer een maand bracht u op 27 oktober 2015 in B, waar u op 30 oktober 2015 asiel aanvroeg.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u samen met uw echtgenote volgende stukken neer: een kopie van uw taskara met vertaling, de taskara van uw vrouw met vertaling, een huwelijksakte met vertaling, uw paspoort, een klacht gericht aan de overheid, een wapenvergunning, een betalingsbewijs, acht bewijzen van bankverrichtingen, vier eigendoms- en verkoopaktes, het diploma en het rapport van uw echtgenote, de stemkaart van uw echtgenote, een medisch attest, twee enveloppes waarmee de stukken u werden toegestuurd.

Daarnaast brengt u 38 foto's van u, van u met Haji Zahir, de broers van Haji Zahir, generaal L. (...) en H. R. G. (...), van Haji Zahir, generaal L. (...) en H. R. G. (...) met andere hoogwaardigheidsbekleders, van een door de taliban gedode kleermaker uit uw dorp van herkomst, van een pistool, van u bij een huis van Haji Zahir dat na uw aankomst in België aangevallen werd door Daesh, van u met M. A. (...), van M. A. (...) en de Afghaanse president, van M. A. (...) gewond in een ziekenhuisbed en van u met uw echtgenote.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolging door de taliban omdat u samenwerking weigerde. Naast de vrees voortvloeiend uit uw problemen met de taliban werpt uw vrouw op dat in Afghanistan haar rechten als vrouw in het gedrang zijn.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat u niet met hen wilde samenwerken. Tal van tegenstrijdigheden, onaannemelijkheden en vaagheden verhinderen evenwel dat er aan uw vluchtverhaal geloof kan worden gehecht.

Vooreerst mag het verbazen dat u handeldreef in een gebied dat onder controle van de taliban stond. U verklaart immers dat Balabagh het dorp waar u in de eerste maanden van 2015 een stuk grond doorverkocht in handen van de taliban was (CGVS 13/9/2017 p.6; CGVS 7/4/2017 p.6). Dat u als zakenpartner van Haji Zahir, de grote bestrijder van de taliban en Daesh in uw regio, zich naar dit dorp begeeft om er onder de neus van de taliban handel te drijven is zeer merkwaardig (CGVS 13/9/2017 p.3). Als u gevraagd wordt waarom u dit risico nam tracht u uw handelen te verklaren door erop te wijzen dat de verkopende landbouwer u contacteerde (CGVS 13/9/2017 p.7). Deze uitleg kan niet verdoezelen dat u doelbewust het risico nam om ondanks uw partnerschap met Haji Zahir en de aanwezigheid van de taliban in dit dorp er zaken te doen. Eveneens mag de reactie van Haji Zahir op uw aanvaring met de taliban verbazen. Haji Zahir, de man die een privé-militie oprichtte om de taliban te bestrijden en die volgens u 1500 tot 3000 strijders ter beschikking heeft, zou u geantwoord hebben dat hij de talibs in het dorp in zijn streek niet kent (CGVS 13/9/2017 p.6,7). Als u erop gewezen wordt dat het erg bevreemdend is dat de belangrijke warlord van de regio en bij uitbreiding van uw provincie geen idee heeft van de identiteit van de talibs die opereren in een dorp vlakbij het zijne antwoordt u dat u ook niet weet hoe dat kan om vervolgens van onderwerp te veranderen (CGVS 13/9/2017 p.7). Net als Haji Zahir kent u noch de talibs waarmee u in aanraking kwam noch enige andere talibancommandant in Surkh Rod, het district waar u zaken deed en waarvan u afkomstig bent (CGVS 13/9/2017 p.6). Indien u als zakenman uit Jalalabad daadwerkelijk in talibangebied opereert zou men nochtans verwachten dat u zich informeert over de talibanaanwezigheid in deze regio.

Verder legt u ook over de daaropvolgende bedreigingen en over uw reactie op deze bedreigingen tegenstrijdige verklaringen af. Zo beweert u dat u in de maand jauza (22 mei – 21 juni), anderhalve maand na uw aanvaring met de taliban in de maand hamal van 1394 (21 maart – 20 april 2015), een eerste dreigtelefoontje ontving van de taliban met de melding dat ze u gingen doden (CGVS 13/9/2017 p.6,8,9). Als er even later gevraagd wordt naar uw activiteiten na uw eerste contact met de taliban naar aanleiding van de grondkwestie in Balabagh schetst u een ander beeld. U beweert nu dat u in hamal 1394 uw werk als vastgoedhandelaar neerlegde omwille van de bedreiging van de taliban. Als u erop gewezen wordt dat u - volgens uw relaas - de eerste bedreiging van de taliban ontving in jauza antwoordt u eerst dat u geen nieuwe zaken meer aannam, maar dat u wel de lopende zaken tot een goed einde trachtte te brengen (CGVS 13/9/2017 p.11). Tegelijkertijd geeft u aan dat u in de maand saur (21 april - 21 mei) geen aandacht meer voor uw zaak had omdat uw leven door de problemen in gevaar was en u zich destijds afzijdig hield en trachtte uw problemen op te lossen (CGVS 13/9/2017 p.11). Gevraagd wat u in saur deed om uw problemen op te lossen antwoordt u vreemd genoeg dat u daar niets voor deed (CGVS 13/9/2017 p.11). Op de vraag waarom u dacht dat in de maand saur uw leven in gevaar was komt u evenmin met een plausibel antwoord maar vervroegt u enkel de eerste dreigtelefoon naar deze maand. Een verwijzing naar uw eerdere uitspraak dat dit gesprek een maand later in jauza plaats vond ontlokt bij u slechts de reactie dat u saur en jauza vermeldde en dat u het niet zeker weet (CGVS 13/9/2017 p.11). Uw uitleg kan niet overtuigen. Ook al vonden deze gebeurtenissen twee jaar voor het gehoor op het CGVS plaats dan nog kan van een hoog opgeleide handelaar verwacht worden dat hij de belangrijkste vervolgingsfeiten uit zijn asielrelaas correct in de tijd kan situeren. Uw poging om uw onkunde de eerste maal dat u door de taliban bedreigd werd in de tijd te situeren te verdoezelen door beide maanden te noemen kan nog minder overtuigen doordat u ook tegenstrijdig bent over de tijdsperiode die tussen de grondtwist en de dreigtelefoon ligt. In uw eerste gehoor meent u immers dat er amper twee weken tussen uw aanvaring met de taliban over de grondverkoop in Balabagh en het eerste telefoongesprek ligt, terwijl u deze termijn in uw tweede gehoor optrekt naar anderhalve maand (CGVS 13/9/2017 p.8; CGVS 7/4/2017 p.7). Deze markante tegenstrijdigheid voegt zich bij bovenstaande bevindingen dat u niet in staat bent een duidelijk en consistent beeld op te hangen van de gebeurtenissen en uw activiteiten na uw eerste contact met de taliban in de maand hamal van 1394.

Voorts kunnen ook de maatregelen die u nam in het licht van de bedreigingen van de taliban niet overtuigen. Hoewel u beweert dat u bevangen werd door een grote angst toen u af te rekenen kreeg met de telefonische bedreigingen van de taliban laat deze vrees zich niet voelen in uw gedragingen. U informeerde het politiecommissariaat, dat u enkel van een wapenvergunning voorzag (CGVS 13/9/2017 p.9). Ook lichtte u Haji Zahir in, maar u vond hem niet bereid u te helpen (CGVS 13/9/2017 p.9). Waar u vruchteloos derden verzocht om u te beschermen ondernam u zelf eveneens weinig om u te beschermen. Zo valt het op dat hoewel de taliban u steeds telefonisch contacteerde u niet van telefoonnummer veranderde. Als reden geeft u op dat uw telefoonnummer gekend was door uw zakenpartners (CGVS 13/9/2017 p.12). Dat u gezien de dreiging op uw leven niet overwoog om uw telefoonnummer aan te passen omwille van uw zakenbelangen kan niet ernstig genomen worden. Uw bewering dat u door de dreigementen van de taliban thuis bleef en uw contacten met anderen beperkte

moet eveneens genuanceerd worden (CGVS 13/9/2017 p.12). Toen u de bom in uw wagen opmerkte was u op weg naar een feest, een verloofsfeest of een huwelijk denkt u (CGVS 13/9/2017 p.15). Uw grote vrees voor de taliban valt niet te rijmen met de bevinding dat u uw huis verliet voor publieke festiviteiten. Bovendien geeft uw vrouw aan dat u ging werken in de ochtend en dat u pas 's nachts terugkwam en zou ze enkel opgemerkt hebben dat u er gespannen uitzag (CGVS W. S. (...) p.6). Ook deze uitspraak valt niet te verzoenen met uw bewering dat u zich maandenlang thuis verschool.

Eveneens mag het verbazen dat u in Jalalabad bleef wonen ondanks de aanhoudende dreigementen en zelfs een moordpoging van de taliban nabij uw huis (CGVS 13/9/2017 p.9). U bent nochtans een welgestelde vastgoedhandelaar die ook in Kabul stad actief was en die zelfs een zus in deze stad heeft (CGVS 7/4/2017 p.4; CGVS 13/9/2017 p.11; Verklaring DVZ punt 17). Als er gevraagd wordt of u overwoog om naar Kabul te verhuizen om aan de taliban te ontkomen oppert u zelf dat het mogelijk was en dat u met het idee speelde (CGVS 13/9/2017 p.12). Als enige stap om dit idee te verwezenlijken wijst u op uw tocht die abrupt door de taliban werd afgebroken (CGVS 13/9/2017 p.12,13). Dat u destijds op weg was naar Kabul kaderde u eerder in een andere context. Niet zozeer om zelf een onderkomen in Kabul te vinden ging u naar de hoofdstad wel om twee van uw invloedrijke vrienden te bezoeken (CGVS 13/9/2017 p.12). Dat u hoewel u er de middelen en de contacten voor bezat niet probeerde om uzelf in de miljoenenstad Kabul in veiligheid te brengen doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Voorts kan ook het geplande bezoek aan uw twee vrienden in Kabul niet overtuigen. U wilde hen uw probleem met de taliban voorleggen en hen om hulp vragen (CGVS 13/9/2017 p.12). Waarom dit niet telefonisch kon is vooreerst niet duidelijk. Hoe u uw probleem met de taliban aan hen wilde voorleggen zonder daarbij te vermelden wat de taliban van u verlangde – aangezien ze u dan zouden verdenken van samenwerking met de taliban – is eveneens onduidelijk (CGVS 13/9/2017 p.12). Het gebrek aan plausibiliteit van uw poging om uw twee vrienden ter hulp te roepen haalt verder het geloof in uw vluchtverhaal onderuit.

Daarnaast komt ook het dwingende verzoek van de taliban allerm minst geloofwaardig over. U vertelt dat de taliban van u verwachtte dat u talibs zou meenemen naar Haji Zahir zodat zij een moordpoging konden uitvoeren (CGVS 13/9/2017 p.9). De taliban vroeg van u om niet alleen mee te helpen aan het beëindigen van het leven van uw zakenpartner maar ook om uw leven en dat van uw familieleden ernstig in gevaar te brengen. Immers, indien u betrokken was bij een moordpoging op Haji Zahir zou zijn broer niet alleen u maar ook uw familie gedood hebben, zo zegt u (CGVS 13/9/2017 p.14). Dat de taliban denkt u te overhalen om deel te nemen aan de moordpoging zonder de negatieve gevolgen van een deelname te overtroeven is allerm minst plausibel. Als u erop gewezen wordt dat de geschetste rekruteringswijze van de taliban allerm minst kan overtuigen bevestigt u enkel dat u gedood zou worden of u het nu deed of niet, waarmee u andermaal het punt dat u geen geloofwaardige aansporing gegeven werd om uw zakenpartner te helpen vermoorden kracht bij zet (CGVS 13/9/2017 p.14).

Eveneens mag het verbazen dat de taliban het initiatief voor de aanval op Haji Zahir geheel aan u overliet. U vertelde de talibs dat u de taliban zou informeren indien u een mogelijkheid zag. U zou hen informeren via de landbouwer of als een talib u opbelde (CGVS 13/9/2017 p.14). Uw voorstelling dat de taliban niet haar werkwijze aan u oplegde maar daarbij instemde met een weinig geheime of efficiënte communicatiemethode, als via een derde persoon of wachten tot een talib u opbelt, is wederom weinig geloofwaardig. Het vertrouwen van de taliban in u is erg verwonderlijk aangezien ze uw samenwerking pas na maanden van dreigementen, een moordpoging, een gewelddadige ontvoering en twaalf à dertien dagen van folteren van u konden losweken (CGVS 7/4/2017 p.13, CGVS 13/9/2017 p.14). Dat ze u na u in gevangenschap zwaar onder druk en afgeperst te hebben opeens voldoende zouden vertrouwen om het initiatief voor de moordpoging op Haji Zahir aan u over te laten is allerm minst geloofwaardig. De taliban wilden u immers ronselen omdat u een goede relatie had met Haji Zahir en u toegang had tot hem wanneer u wilde. Waarom ze dan u, die duidelijk erg weigerachtig stond tegen de moordpoging op Haji Zahir, naar huis zouden laten terugkeren zonder duidelijke concrete afspraken maar enkel met uw vage belofte dat u hen zou contacteren kan u niet verduidelijken. U verwijst ter verklaring slechts naar de uitspraak van de maulawi, die de talibs aanstuurde, dat hij uw vader kende (CGVS 13/9/2017 p.15-16). Waarom gezien uw voorgeschiedenis met de taliban de verklaring van de maulawi dat hij uw vader kende ineens groot vertrouwen in u schepte kan u dan weer niet verduidelijken (CGVS 13/9/2017 p.15-16). Een vertrouwen dat blijkbaar zo groot is dat uw ontvoerders ingaan op uw eis om u op het centrale plein van Jalalabad af te zetten (CGVS 13/9/2017 p.14). Het is eveneens opmerkelijk dat uw toezegging de taliban te helpen Haji Zahir uit te schakelen niet voldoende is voor uw vrijlating uit handen van de taliban. Hoewel u een cruciale schakel bent in het moordscenario van de taliban moet u de taliban eveneens een zeer hoog bedrag betalen om naar huis terug te keren. Het is opvallend dat de taliban enerzijds verregaande samenwerking van u verlangt en het initiatief daarvoor bij u legt terwijl ze

tegelijktijd weinig positieve gevoelens bij u opwekken door u een zeer aanzienlijk bedrag afhandig te maken (CGVS 13/9/2017 p.13). De vaststelling dat de handelswijze van de taliban elke aannemelijkheid mist haalt verder het geloof in uw asielrelaas onderuit.

Daarnaast mag het ook verbazen dat de taliban u tijdens hun pogingen om u telefonisch te overhalen hun kant te kiezen, hebben getracht u te elimineren (CGVS 13/9/2017 p.9). Het is vreemd dat de taliban u telefonisch onder druk zetten om hun organisatie te vervoegen omdat u gezien uw contacten een meerwaarde zou betekenen en dat ze tegelijktijd u proberen uit te schakelen door een bom in uw voertuig te verstoppen. Een verklaring voor dit schijnbaar tegenstrijdig optreden van de taliban kan u niet aandragen (CGVS 13/9/2017 p.9).

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw wedervaren met de taliban, waarop u uw asielmotieven steunt. Evenmin slaagt u erin aan te tonen dat u louter omdat u voor uw vertrek uit Afghanistan een zakenrelatie met Haji Zahir had u bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt omdat Haji Zahir een doelwit vormt voor de taliban en voor Daesh (CGVS 13/9/2017 p.2). U verklaart immers dat Haji Zahir tal van zakenpartners had, waardoor uw professionele, ondertussen stopgezette relatie met hem onvoldoende is om aan te nemen dat u bij terugkeer naar Afghanistan een beschermingsnood zou hebben. Uw band met generaal L. (...) of H. R. G. (...), die u aan de hand van foto's tracht te staven en die u tijdens uw gehoor omschrijft als zakelijke vriendschappen via andere vrienden (CGVS 7/4/2017 p.14), en waardoor u voor uw vertrek uit Afghanistan geen geloofwaardige problemen kende kan op zich evenmin een beschermingsnood bij terugkeer naar Afghanistan aantonen. Na het gehoor stuurde u nog foto's door van een zekere M. A. (...), die volgens het bijgevoegd schrijven een hooggeplaatst persoon in de Afghaanse samenleving is. De foto's tonen u op het huwelijk van A. (...), A. (...) samen met Ashraf Ghani en een gewonde A. (...) in een ziekenhuisbed. U beweert dat de heer A. (...) het slachtoffer was van een aanslag en dat u zakelijke banden met hem had. Met deze foto's wilt u andermaal aantonen dat uw leven in gevaar is omdat u een status heeft in Afghanistan, hetgeen geen garantie is op veiligheid, zo schrijft u. Uw bewering gaat evenwel voorbij aan de vaststelling dat u A. (...) omschrijft als een hoogwaardigheidsbekleder die – zo blijkt uit de foto's – in het kader van zijn functie in contact kwam met de president, terwijl u niet een gelijkaardige functie bekleedde. Louter op basis van de zakelijke band tussen u en A. (...) kan niet aangenomen worden dat u nood heeft aan bescherming. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet besloten worden dat u een beschermingsnood volgens de Conventie van Genève of volgens de definitie van de subsidiaire bescherming niet aannemelijk maakt.

Evenmin kan er aangenomen worden dat u nood aan bescherming heeft louter omwille van uw zakenactiviteiten. In de UNCHR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 wordt melding gemaakt van de categorie "Business People and Other People of Means". Er moet er echter worden vastgesteld dat in de UNHCR Guidelines uitdrukkelijk wordt gesteld dat het risico het slachtoffer te zijn criminele bendes afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een risico loopt en dat een loutere verwijzing naar uw activiteit als vastgoedhandelaar volstaat niet om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Naast uw ongeloofwaardig asielrelaas brengt u geen elementen aan die uw nood aan bescherming omwille van uw vroegere tewerkstelling aantonen. Er moet dan ook besloten worden dat u er door een verwijzing naar uw beroep in Afghanistan niet in slaagt aan te tonen dat u nood heeft aan internationale bescherming.

Daarnaast werpt uw vrouw op dat bij terugkeer naar Afghanistan haar rechten als vrouw geschonden zullen worden. Meer bepaald haalt ze aan dat vrouwen op jonge leeftijd uitgehuwelijkt worden aan oude mannen, dat vrouwen weggestopt worden thuis met enkel wat water, dat vrouwen niet zelf kunnen gaan winkelen, dat als vrouwen de straat betreden hun gsm's gestolen worden en hun handen afgehakt worden om hun armbanden te stelen, dat meisjes ontvoerd worden en dat ze haar studies aan de school voor lerarenopleiding moest staken omdat er tot tweemaal toe bommen werden geplaatst en dat de vrouwelijke studenten zuur in het gezicht gegooid werd (CGVS W. S. (...) p.5).

Uw vrouw laat echter na aan te tonen dat de door haar aangehaalde problematieken op haar van toepassing waren of zullen zijn bij terugkeer naar Afghanistan. Zo blijkt ze niet uitgehuwelijkt op jonge leeftijd, maar huwde ze toen ze zo'n 19 jaar oud was en leerde ze u kennen doordat u de broer bent van haar schoolvriendin (CGVS W. S. (...) p.3). Haar bewering dat vrouwen in Jalalabad de straten niet kunnen betreden en geen deel kunnen uitmaken van het dagelijks leven blijkt evenmin correct. Uit

informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat vrouwen wel degelijk een zichtbare functie kunnen uitvoeren in Jalalabad. Bovendien kan ook uit de vaststelling dat uw echtgenote twaalf jaar school liep en een stemkaart bezat afgeleid worden dat ze wel degelijk van het sociale leven in Jalalabad deel kon uitmaken (CGVS W. S. (...) p.3). Haar bewering dat vrouwen hun handen worden afgehakt om hun armbanden te stelen wanneer ze de straten van Jalalabad betreden brengt u terug tot een eenmalig veiligheidsincident, met name een bomaanslag tegen de Kabul Bank waarbij slachtoffers beroofd werden (CGVS 13/9/2017 p.5). Als u specifiek gevraagd wordt naar de redenen waarom uw vrouw haar lerarenopleiding stop zette antwoordt u meermaals opvallend vaag dat de scholen bedreigd werden door de taliban (CGVS 13/9/2017 p.4-6). U haalt wel aan dat de lerarenschool aangevallen werd maar situeert deze aanval na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS 13/9/2017 p.5). Daarnaast maken u en uw vrouw er melding van dat mensen in Jalalabad ontvoerd worden maar waarom uw vrouw dit lot te beurt zou vallen tonen jullie in concreto niet aan (CGVS 7/4/2017 p.5; CGVS 13/9/2017 p.5,6). Het valt bovendien op dat uw echtgenote geen van de aangehaalde persoonlijke asielmotieven aanbracht bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch speelden deze elementen in jullie beslissing om Afghanistan te verlaten (CGVS S. W. (...) Vragenlijst punt 4 en 5; CGVS W. S. (...) p.4). Bovenstaande vaststellingen laten niet toe te besluiten dat omwille van de aangehaalde redenen er voor uw vrouw een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat ze in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surkhrod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berymbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Surkhrod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Jalalabad en hierbij verwijst naar uw band met overheidsfunctionarissen dient opgemerkt te worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid dat verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u bepaalde hogere overheidsbeambten kende maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

De neergelegde stukken die u en uw echtgenote neerleggen kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De taskara van u en uw echtgenote, uw paspoort, jullie huwelijksakte, de eigendoms- en verkoopaktes en het diploma, de bewijzen van de bankverrichtingen, het rapport en de stemkaart van uw vrouw hebben louter betrekking op jullie identiteit en leven in Afghanistan zonder dat ze jullie asielmotieven kunnen ondersteunen. De foto's van u, Haji Zahir, de broers van Haji Zahir, generaal L. (...), H. R. G. (...) en M. A. (...) kunnen enkel getuigen van uw band met deze personen en hun posities zonder dat deze relaties, zoals hierboven aangehaald, in uw hoofde een nood aan internationale bescherming aantonen. Uit de foto's van een door de taliban gedode kleermaker uit uw dorp of een gebouw dat na uw vertrek door de taliban aangevallen werd houden geen verband met uw persoonlijke vrees op vervolging. Uw wapenvergunning en de foto van een wapen kunnen op zich evenmin de geloofwaardigheid van uw asielrelaas herstellen. De klacht mist eveneens objectieve bewijswaarde aangezien het stuk niet meer is dan een weergave van uw verklaringen. Het betalingsbewijs geeft aan dat uw boekhouder 54.000 dollar van uw rekening uitkeerde maar uw stelling dat dit geld aan de taliban betaald werd kan het stuk niet staven. Het medisch attest maakt een opsomming van de klachten aangereikt door uw echtgenote, met name slaapstoornissen, piekeren, slecht eten en steeds terugdenken aan de oorlogssituatie. Het attest vormt een doorverwijzing en maakt melding van een moeilijke anamnese, hetgeen eveneens duidelijk wordt doordat uw vrouw de Syrische nationaliteit opgeplakt krijgt. Hoe dan ook, kan er uit de oplijsting van klachten geen diagnose gehaald worden die kan wijzen op een verminderd vermogen op een gehoor af te leggen en evenmin wordt een dergelijke aantasting van haar cognitieve vermogens door uw vrouw of uw advocaat aangevoerd. De enveloppes kunnen enkel aantonen dat u post ontving uit Afghanistan.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er voor de asielaanvraag van uw echtgenote S. W. (...) eveneens wordt overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van tweede verzoekster (hierna: verzoekster) wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U bent geboren in het jaar 1374 (Afghaanse kalender, 1995) in Check Nawri, een buitenwijk van de stad Jalalabad, gelegen in het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar. U studeerde tot de twaalfde graad. Op 20 januari 2014 huwde u met S. S. (...). Jullie zijn kinderloos.

Uw man baatte een winkel uit en in 1388 (2009) begon hij met het verhandelen van vastgoed. Om hem te beschermen tegen de afpersingspraktijken van lokale commandanten ging hij een jaar later een partnerschap aan met de machtige warlord Haji Zahir. Hij had een aandeel van 75% in uw vastgoedhandel en uw man bezat de resterende 25%.

In de maand hamal 1394 (21 maart – 20 april 2015) riep de taliban uw man terecht omdat hij grond had verhandeld in het dorp Balabagh van Surkh Rod, een regio onder controle van de taliban, zonder dat hij de taliban taks betaalde. Haji Zahir liet hem weten dat hij niet de macht bezat om in te grijpen en na

onderhandelingen betaalde uw man de taliban 10.000 dollar. Anderhalve maand later werd hij door de taliban opgebeld. Ze zeiden dat ze geleerd hadden dat hij samenwerkte met Haji Zahir en wilden dat hij met de taliban samenwerkte. Uw echtgenoot wees hun verzoek af en in de daaropvolgende maanden werd hij nog viermaal telefonisch onder druk gezet om de taliban informatie te geven over Haji Zahir, om talibanstrijders in het huis van Haji Zahir binnen te loodsen zodat ze een moordpoging konden ondernemen en om vervolgens eveneens te helpen bij de eliminatie bij twee andere hooggeplaatste vrienden van hem, generaal L. (...) en H. R. G. (...). Op 25 sarathan 1394 (15 juli 2015) toen uw man op weg was naar een feest trof hij een bom aan in zijn wagen. De politie kwam de bom gecontroleerd tot ontploffing brengen, maar verdere bescherming konden ze uw man niet bieden. Ook Haji Zahir verschaftte hem geen effectieve bescherming. Daarom besloot uw man op 27 assad 1394 (18 augustus 2015) naar Kabul te gaan om generaal L. (...) en H. R. G. (...) om hulp te vragen. Onderweg werd hij door de taliban tegengehouden en met geweld meegenomen. Gedurende twaalf à dertien dagen werd hij door de taliban gefolterd. De vijftiende dag werd hij voor de maulawi gebracht en stemde hij ermee in de taliban te helpen bij haar moordmissies. Desalniettemin eiste de taliban 100.000 dollar, waarvan uw man uiteindelijk 54.000 dollar betaalde, als losgeld. Uw echtgenoot werd afgezet in het centrum van Jalalabad en twee dagen later op 6 mizan 1394 (28 september 2015) ontvluchtte u samen met uw echtgenoot Afghanistan. Een reis van ongeveer een maand bracht u op 27 oktober 2015 in B, waar u op 30 oktober 2015 asiel aanvroeg.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u samen met uw echtgenoot volgende stukken neer: uw taskara met vertaling, de taskara van uw man met vertaling, een huwelijksakte met vertaling, het paspoort van uw man, een klacht gericht aan de overheid, een wapenvergunning, een betalingsbewijs, acht bewijzen van bankverrichtingen, vier eigendoms- en verkoopaktes, uw diploma en uw rapport, uw stemkaart, een medisch attest, twee enveloppes waarmee de stukken u werden toegestuurd.

Daarnaast brengt uw man 38 foto's aan, van uw man, van uw man met Haji Zahir, de broers van Haji Zahir, generaal L. (...) en H. R. G. (...), van Haji Zahir, generaal L. (...) en H. R. G. (...) met andere hoogwaardigheidsbekleders, van een door de taliban gedode kleermaker uit uw dorp van herkomst, van een pistool, van u bij een huis van Haji Zahir dat na uw aankomst in België aangevallen werd door Daesh, van uw man met M. A. (...), van M. A. (...) en de Afghaanse president, van M. A. (...) gewond in een ziekenhuisbed en van u met uw echtgenoot.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolging door de taliban omdat uw man samenwerking weigerde. Naast de vrees voortvloeiend uit de problemen van uw man met de taliban werpt u op dat in Afghanistan uw rechten als vrouw in het gedrang zijn.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat uw asielmotieven overeenkomen met de problemen die uw echtgenoot S. S. (...) doorheen zijn asielaanvraag aanbracht. Zoals blijkt uit de beslissing die uw man werd toegestuurd en die hieronder hernomen wordt werd uw man de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat het asielrelaas dat jullie uiteenzetten bedrieglijk werd bevonden en de vrees die er voor u ingeroepen werd niet aannemelijk was. Derhalve kan u evenmin een beschermingsstatus toegekend worden. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)"

Na het voorgaande kan er ook wat u betreft besloten worden tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève). Tevens zijn verzoekende partijen van oordeel dat er *in casu* sprake is van een manifeste appreciatiefout, alsook van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Inzake hun vrees voor vervolging zetten verzoekende partijen het volgende uiteen:

“Ten onrechte weigerde het CGVS om de vluchtelingenstatus aan verzoekers toe te kennen.

Het CGVS stelt verkeerdelijk dat uit de verklaringen van verzoekers niet kan worden afgeleid dat zij voldoen aan de criteria zoals vastgelegd in de conventie van Genève.

In tegenstelling tot hetgeen het CGVS heeft beslist, bevatten de verklaringen van verzoekers wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève dd. 28/07/1951.

Verzoekers lopen wel degelijk gevaar in Afghanistan.

Verzoeker vreest het slachtoffer te zullen worden van een afrekening door de Taliban omdat hij geweigerd had om mee te werken aan het plegen van een moordaanslag op Haji Zahir.

Bij een terugkeer vrezen verzoekers wraakacties vanwege de Taliban waartegen zij niet zullen kunnen rekenen op een afdoende bescherming van de Afghaanse autoriteiten.

Tijdens zijn beide gehoren op het CGVS dd. 7 april 2017 en dd. 13 september 2017 had verzoeker wel degelijk op een afdoende wijze kunnen aantonen dat zijn leven in gevaar is in Afghanistan.

Het CGVS heeft ten onrechte de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen in vraag gesteld.

Verzoeker is het oneens met de gronden waarop het CGVS zich had gebaseerd om hem de hoedanigheid van vluchteling te weigeren.

Verzoekers problemen worden ten onrechte geringschat.

Verzoekers problemen van vervolgingen door de Taliban en zijn angst om het slachtoffer te worden van represailles, zijn in het concrete geval van verzoeker, wel degelijk ernstig.

Uit de verklaringen van verzoeker is gebleken dat de Taliban niet aarzelt om geweld te gebruiken wat maakt dat verzoeker steeds in onveiligheid zal blijven leven in Afghanistan.

De omstandigheden waarin verzoekers in Afghanistan leefden, waren wel degelijk van die aard dat zij genoodzaakt waren om een drastische beslissing te nemen en het land te verlaten.

Eén en ander is duidelijk gebleken uit hun uiterst doorleefde verklaringen op het CGVS.

Het CGVS heeft geen, minstens te weinig rekening gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse alsook met de persoonlijkheid en het profiel van verzoeker.

Verzoeker is het niet eens met het standpunt van het CGVS waar deze laatste de oprechtheid van zijn verklaringen in vraag stelt om reden dat deze onaannemelijk, vaag en tegenstrijdig zouden zijn.

Zo vindt het CGVS het verbazend dat verzoeker handeldreef in een gebied dat onder controle van de Taliban stond.

De toelichting die verzoeker hierover doorheen zijn beide gehoren had gegeven, was wel degelijk realistisch en doorleefd.

Vooreerst laat het CGVS ten onrechte uitschijnen alsof de Taliban altijd al geweten zouden hebben dat verzoeker een zakenpartner was van Haji Zahir, vijand van de Taliban en Daesh in de regio.

(Dat U als zakenpartner van Haji Zahir, de grote bestrijder van de taliban en Daesh in uw regio, zich naar dit dorp begeeft om er onder de neus van de taliban handel te drijven is zeer merkwaardig.)

Deze stelling klopt hoegenaamd niet en is strijdig met de gegevens in het administratief dossier.

De samenwerking tussen verzoeker en Haji Zahir, waarbij deze laatste 75% en verzoeker 25% van de winst onder elkaar verdeelden; was uiterst discreet en uiteraard niet publiek bekend.

Indien dit wél publiek bekend zou zijn, zou verzoekers leven uiteraard constant in gevaar zijn.

Een dergelijke 'discrete' samenwerking met Haji Zahir, verschaft verzoeker extra financiële middelen en belangrijke lokale connecties ; hetgeen cruciale factoren zijn voor een vastgoedmakelaar in een rurale, tradionele samenleving met zijn onderscheiden etnieën en delicate machtsstructuren.

Tijdens zijn gehoor op het CGVS dd. 7 april 2017 gaf verzoeker een verhelderende uitleg op welke manier hij zijn werk als vastgoedmakelaar was begonnen en hoe in contact was gekomen met Haji Zahir.

*(CGVS dd. 07/04/2017 o.a. blz. 6 & 12:
“(…)”)*

Het CGVS laat het ten onrechte uitschijnen alsof het gedrag van verzoeker bevreemdend zou zijn voor het feit dat hij handeldrijft (m.n. het doorverkopen van een stuk grond in het dorp Balabagh) in Taliban gebied.

Het CGVS getuigt met deze stelling op dit punt helaas van een gemis aan realiteitszin.

Uiteraard wordt er handel gedreven, ook in Talibangebied.

Verzoeker is afkomstig uit Check Nawri, een naburig dorp van Balabagh binnen hetzelfde district Surkh Rod.

Verzoeker is een kind van de regio en was uiteraard op de hoogte van de Taliban aanwezigheid in de regio.

Omdat Balabagh een naburig dorp was, was er in hoofde van verzoeker initieel geen wantrouwen om er een handelstransactie te gaan verrichten.

Zolang verzoeker de lokale regels via de maleks maar respecteerde.

Het CGVS duidt het verzoeker ten onrechte ten kwade dat hij niet op voorhand het nodige heeft gedaan om te weten te komen wie de lokale Taliban in Balabagh zou zijn.

Tijdens zijn gehoor op het CGVS liet verzoeker misschien uitschijnen dat hij niet wist welke Taliban verantwoordelijk was binnen Balabagh.

Daarmee bedoelde verzoeker eigenlijk dat de situatie ter plaatse uiterst volatiel is.

Niet alleen verandert de situatie regelmatig ; bovendien kunnen binnen eenzelfde familie tegenstrijdige voorkeuren zijn waarbij de één zich aansluit bij de Taliban en de ander voorstander is van de autoriteiten.

Absolute zekerheid heeft men zowieso nooit op voorhand.

Voor verzoeker waren de lokale structuren, zoals de jirga en de maleks de vaste aanspreekpunten voor het afhandelen van zijn vastgoedtransacties.

Het zijn ook de maleks aan wie verzoeker de transactietaksen betaalt.

En de maleks maken (een deel van) de taksen op hun beurt over aan de lokale Taliban.

Met de Taliban als dusdanig heeft verzoeker geen rechtstreekse handelsrelaties.

Het is pas na de gronddeal in Balabagh, die niet geheel was verlopen zoals verzoeker het zich had vooropgesteld, en waarbij verzoeker 10.000 dollar aan taksen heeft moeten betalen ; dat de Taliban op de hoogte waren gekomen van de zakenrelatie tussen verzoeker en Haji Zahir.

Verzoeker vermoedt dat de lokale landbouwer (al dan niet onder foltering) de Taliban hierover moet getipt hebben.

Het CGVS stelt hierop laconiek dat verzoeker dan maar beroep zou moeten doen op zijn machtige vriend Haji Zahir die kan terugvallen op een privé leger.

Zoals voormeld was de samenwerking tussen verzoeker en Haji Zahir een discrete samenwerking, niet bekend voor de buitenwereld.

Een samenwerking waarbij verzoeker kon rekenen op financiële steun en gebruik kon maken van de lokale connecties van Haji Zahir.

Verzoeker van zijn kant handelde vervolgens de deal af door ter plaatse te gaan en de contacten te leggen met de kopers / verkopers / maleks en het papierwerk te verzorgen ; waarbij hijzelf uiteindelijk 25% procent van de winst mocht houden en de overige 75% aan Haji Zahir overmaakte.

De samenwerking tussen verzoeker en Haji Zahir bestond er niet in om verzoeker veiligheid te garanderen ; iets wat trouwens nooit 100% mogelijk is in de regio.

Eens de Taliban op de hoogte waren gekomen van de zakenrelatie tussen verzoeker en Haji Zahir en zij verzoeker hadden gevraagd om mee te werken aan een aanslag op diens persoon, had verzoeker trouwens geen nieuwe zakenopdrachten meer aangenomen.

De gronddeal in Balabagh was verzoekers laatste deal geweest.

De bedreigingen van de Taliban en hun eisen om mee te werken aan een aanslag op Haji Zahir, hadden diepe indruk gemaakt op verzoeker.

Zijn leven zou nooit meer hetzelfde zijn als voordien.

Verzoeker legde foto's neer o.a. van Haji Zahers woning die beschadigd was door een bom.

Hiermee wilt verzoeker aantonen dat zelfs een man als Haji Zahir niet onaantasbaar is.

Een figuur met zoveel lijfwachten heeft niet kunnen voorkomen dat extremisten aan zijn privé woning een bom hebben kunnen laten exploderen.

Dit incident , dat trouwens niet in vraag wordt gesteld door het CGVS, spreekt voor zich en toont tegelijk aan dat het CGVS met haar hypothetische bewering als zou verzoeker moeten aankloppen bij Haji Zahir voor bescherming blijkt geeft van onverschilligheid.

Ofschoon het CGVS het wél als weigeringsmotief aanhaalt, heeft de Protection Officer tijdens het gehoor aan verzoeker helaas niet de vraag gesteld waarom hij zich niet op voorhand vergewist heeft om precies te weten wie de lokale Taliban van Balabagh is.

Dan had verzoeker aan de PO nog meer toelichting kunnen geven en o.a. verduidelijken dat dit in se helemaal niet noodzakelijk was voor het opstarten van een gronddeal.

Verzoeker was niet de rechtstreekse contactpersoon van de Taliban.

Het waren de lokale maleks die op hun beurt fungeerden als tussenpersoon.

*Het CGVS verwijt verzoeker tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd.
(in het eerste gehoor zou verzoeker gezegd hebben dat er twee weken zaten tussen de aanvaring met de Taliban en de telefoon en in het tweede gehoor zou verzoeker melding hebben gedaan van anderhalve maand...)*

Het CGVS zoekt spijkers op laag water.

De diverse coherente en eensluidende antwoorden die verzoeker tijdens zijn twee gehoren wél wist te geven op de talrijke vragen aangaande zijn asielrelaas, worden ten onrechte doodgezwegen in de weigeringsbeslissing.

Het is opmerkelijk dat het CGVS in de bestreden beslissing daaraan voorbij gaat.

De door het CGVS geciteerde tegenstrijdigheden staan niet in verhouding tot de rest van het gehoor van verzoeker.

Uiteraard gaat het niet op om in de bestreden beslissing uitsluitend die vragen uit te kiezen waarop verzoeker uitzonderlijk een incoherent of onvoldoende antwoord heeft gegeven en te zwijgen over de meerdere andere vragen waarop verzoeker wél overtuigende en eensluidende antwoorden heeft gegeven.

Het CGVS gaat ten onrechte selectief tewerk.

Hiermee toont het CGVS dat zij in dit concrete dossier geen blijk heeft gegeven van behoorlijk en zorgvuldig bestuur.

Het grote tijdsverloop tussen de gebeurtenissen in Afghanistan en verzoekers gehoor op het CGVS speelde wel degelijk een grote rol hierin.

In dat opzicht stelt het CGVS de oprechtheid van verzoekers verklaringen ten onrechte in vraag om reden dat deze gebrekkig en/of tegenstrijdig zouden zijn.

De door het CGVS geciteerde tegenstrijdigheden kunnen in het geval van verzoeker niet worden aanzien als dermate belangrijke onderdelen in zijn verklaringen en zijn op zichzelf niet van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag.

Evenmin hield het CGVS rekening met de traumatische ervaringen die verzoeker (die ontvoerd is geweest door de Taliban en met de dood is bedreigd) heeft doorgemaakt.

Deze kunnen wel degelijk een redelijke verklaring bieden voor het feit dat hij in de maanden en jaren die daarop volgden de gebeurtenissen heeft trachten te verwerken, uiteraard op zijn eigen manier.

Het is algemeen geweten dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid.

Het CGVS heeft ten onrechte onvoldoende rekening gehouden met dit menselijk aspect.

De combinatie van al deze factoren tezamen met het feit dat misverstanden met de tolk tijdens het gehoor niet zijn uitgesloten, kan wel degelijk een redelijke uitleg bieden voor het feit dat verzoekers antwoorden op een zeldzame vraag op enkele onderdelen misschien gebrekkig (lijken) over te komen.

In de gegeven omstandigheden zouden de totaliteit van de verklaringen van verzoeker moeten volstaan om hem minstens het voordeel van de twijfel te verlenen.

Het CGVS verwijt verzoeker dat hij in het licht van de bedreigingen door de Taliban geen maatregelen zou hebben genomen om zichzelf te beschermen.

Dit is een eigenaardig standpunt dat indruist tegen de elementen in het dossier.

Eens verzoeker bedreigd werd, nam hij geen nieuwe opdrachten meer aan ; hij was naar Haji Zahir gestapt met een vraag voor bescherming ; hij had contact opgenomen met de lokale politie waar hij als 'bescherming' een 'wapenvergunning' had gekregen, precies omdat de lokale politie niet bij machte waren om verzoekers veiligheid te garanderen ; én stond verzoeker op het punt om naar Kabul te reizen voor een persoonlijk onderhoud met generaal L. (...) en H. R. G. (...).

Dit gesprek is uiteindelijk nooit kunnen plaatsvinden omdat verzoeker ontvoerd was geworden.

Heeft het CGVS zich de vraag gesteld welke meerwaarde het veranderen van zijn gsm nummer voor verzoekers veiligheid zou betekenen ?

Er is hoegenaamd geen meerwaarde.

Niet alleen is verzoeker onder zijn telefoonnummer gekend bij diverse contactpersonen.

Bovendien kenden de Taliban verzoekers woning en konden ze hem ten allen tijde 'een bezoek' brengen.

Het plotse veranderen van telefoonnummer zou de achterdocht van de Taliban alleen meer vergroten.

Hoe angstwekkend een telefoon van de Taliban ook was, in de gegeven omstandigheden had verzoeker geoordeeld dat het veiliger was om zijn telefoonnummer te behouden om tenminste aan de Taliban de indruk te wekken dat hij voor hen beschikbaar en bereikbaar bleef ; om alzo groter onheil te vermijden.

In de tussentijd kon verzoeker dan verder op zoek blijven gaan naar een oplossing voor zijn probleem.

En het klopt inderdaad dat verzoeker veel opties voor zijn veiligheid in overweging heeft genomen.

Zo ook een verhuis naar Kabul.

Zo ver is het uiteindelijk niet kunnen komen.

Verzoeker bleef wel degelijk hoofdzakelijk in zijn eigen woning om de contacten met de buitenwereld tot een minimum te beperken.

De stelling van het CGVS "Bovendien geeft uw vrouw aan dat u ging werken in de ochtend en dat u pas 's nachts terugkwam en zou ze enkel opgemerk hebben dat u er gespannen uitzag... Ook deze uitspraak valt niet te verzoenen met uw bewering dat u zich maandenlang thuis verschool.", is in totale tegenstrijd met de gegevens in het dossier !

Dit is wat verzoekster hierover letterlijk vertelde.

(CGVS dd. 07/04/2017 verzoekster blz. 6 :

"(...)")

Het is duidelijk dat het CGVS de woorden van verzoekster totaal uit hun context heeft getrokken.

Wat verzoekster bedoelde, was dat zij "in het algemeen" "als vrouw zijnde" niet werd betrokken bij de business van haar man en dat het enige dat zij zélf kon waarnemen was dat haar man er vaak gespannen bijliep, niet méér, niet minder !

Het is niet fair van het CGVS om verzoeksters bewoordingen op deze foutieve manier te interpreteren terwijl het overduidelijk is dat verzoekster iets helemaal anders bedoelde !

Verder is het zo dat het klopt dat verzoeker zinnens was om een bezoek te brengen aan zijn kennissen in Kabul, generaal L. (...) en H. R. G. (...), toen hij werd tegengehouden, met geweld werd meegenomen door de Taliban en twintig dagen lang werd vastgehouden.

Voor verzoeker was dit incident het bewijs bij uitstek dat het gevaar achter elke hoek loert.

Een verhuis naar Kabul om aan zijn problemen te ontkomen, was geen realistische optie.

Het CGVS geeft blijk van een gebrek aan inlevingsvermogen in de actuele Afghaanse samenleving met zijn typische gewoonten en tradities indien zij verzoeker verwijt dat hij niet telefonisch contact had opgenomen met zijn kennissen, generaal L. (...) en H. R. G. (...), in plaats van het risico te nemen om met zijn wagen naar Kabul te rijden.

Het CGVS heeft de exacte band tussen enerzijds verzoeker en L. (...) en H. R. G. (...) anderzijds fout beoordeeld.

Deze laatsten maken deel uit van de connecties die verzoeker heeft.

Het zijn niet persoonlijke buddies van verzoeker die verzoeker eventjes kan opbellen met de vraag om hem rap-rap veiligheid te willen garanderen.

Dit is niet de gebruikelijke werkwijze in de Afghaanse samenleving.

Generaal L. (...) en H. R. G. (...) hebben hun eigen bezigheden en zijn in de eerste plaats begaan met hun eigen veiligheid.

Om een belangrijke aangelegenheid te bespreken, hoort het dat je je (high profile) kennis een persoonlijk bezoek brengt.

Zo kon verzoeker zijn kennissen face-to-face zijn problemen uitleggen met meer slaagkansen trouwens dan bij een telefoontje ; wat minder efficiënt, onpersoonlijk, en ongeleefd is én zelfs het risico inhoudt op misverstanden, met alle risico's vandien.

Verder stelt het CGVS onterecht dat verzoekers rekrutering door de Taliban niet aannemelijk zou zijn.

De redenen die het CGVS meent te kunnen aanhalen om verzoekers verklaringen op enkele onderdelen in twijfel te trekken, kunnen niet worden weerhouden en zijn op zichzelf niet van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag.

Uit verzoekers verklaringen op het CGVS is gebleken dat het de strategie van de Taliban was om verzoeker in een eerste fase te intimideren (middels bedreigingen en ontvoering) om hem in een tweede fase, wanneer ze zeker waren dat verzoeker betrouwbaar is en zijn medewerking verleent, de concrete uitwerking van hun plannen kenbaar te maken.

Dit biedt wel degelijk een redelijke verklaring waarom de Taliban op die manier tewerk zijn gegaan.

In de weigeringsmotieven houdt het CGVS bepaalde scenario's voor ogen en sluit per definitie alle andere hypothesen uit als zijnde niet geloofwaardig ("Daarnaast komt ook het dwingende verzoek van de taliban allerminst geloofwaardig over. U vertelt dat de taliban van u verwachtte dat u talibs zou meenemen naar Haji Zahir zodat zij een moordpoging konden uitvoeren (CGVS 13/9/2017 p.9). De taliban vroeg van u om niet alleen mee te helpen aan het beëindigen van het leven van uw zakenpartner maar ook om uw leven en dat van uw familieleden ernstig in gevaar te brengen. Immers, indien u betrokken was bij een moordpoging op Haji Zahir zou zijn broer niet alleen u maar ook uw familie gedood hebben, zo zegt u (CGVS 13/9/2017 p.14). Dat de taliban denkt u te overhalen om deel te nemen aan de moordpoging zonder de negatieve gevolgen van een deelname te overtroeven is allerminst plausibel. Als u erop gewezen wordt dat de geschetste rekruteringswijze van de taliban allerminst kan overtuigen bevestigt u enkel dat u gedood zou worden of u het nu deed of niet, waarmee u andermaal het punt dat u geen geloofwaardige aansporing gegeven werd om uw zakenpartner te helpen vermoorden kracht bij zet (CGVS 13/9/2017 p.14). ...").

Het CGVS verwijt verzoeker ten onrechte geen aannemelijke verklaringen' te hebben afgelegd, terwijl het het CGVS zélf is die ten onrechte uitgaat van hypothetische scenario's en geen rekening houdt met het gegeven dat de realiteit ter plaatse anders kan zijn.

Het CGVS houdt ten onrechte geen rekening met het feit dat de Taliban niet in alle omstandigheden 'beredeneerd' of logisch te werk gaan ; en dat hun activiteiten vaak eerder chaotisch en amateuristisch zijn, zoals in casu bij verzoeker het geval kan geweest zijn.

Het gegeven van amateuristisch te werk gaan, betekent niet dat de activiteiten van de Taliban minder levensbedreigend zouden zijn, integendeel.

Op de bedenking die het CGVS zich maakt in de bestreden beslissing als zou het verbazen dat de Taliban het initiatief voor de aanval op Haji Zahir geheel aan verzoeker zouden hebben overgelaten, werd door verzoeker wel degelijk een realistisch en overtuigend antwoord gegeven tijdens zijn gehoor dd. 13 september 2017.

(CGVS dd. 13/09/2017 blz. 15 :

"(...)")

Opnieuw geeft het CGVS in dit dossier helaas blijk van een gebrek aan inlevingsvermogen in de Afghaanse samenleving.

Persoonlijke connecties spelen een cruciale rol en maken het verschil tussen leven en dood.

Tijdens zijn gehoor op het CGVS dd. 7 april 2017 gaf verzoeker een imponerende inkijk in zijn familiale achtergrond en de connecties waarover zijn familie beschikt.

Het gegeven dat Mawlawi A. (...), een lokale Taliban afkomstig uit verzoekers dorp Check Nawri, en die verzoekers familie kende, de garantie had gegeven aan de Taliban (die betrokken waren bij de ontvoering van verzoeker), dat verzoeker inderdaad zijn medewerking zou geven ; heeft een cruciale rol gespeeld.

Het feit dat de Taliban vastgesteld hadden dat verzoekers familie een voldoende vertrouwen genoot van Mawlawi A. (...), had de doorslag gegeven bij verzoekers vrijlating.

Het is betreurenswaardig dat het CGVS deze cruciale informatie die zich in het dossier bevindt, zomaar over het hoofd heeft gezien ; minstens heeft het CGVS onvoldoende waarde hieraan gehecht.

Verzoeker legde een stapel documenten neer ter staving van zijn identiteit, profiel en persoonlijke moeilijkheden.

O.a. legde verzoeker zijn taskara, paspoort, huwelijksakte, de eigendoms- en verkoopaktes, diploma, bewijzen van bankverrichtingen, foto's van hemzelf, Haji Zahir, de broers van Haji Zahir, generaal L. (...), H. R. G. (...) en M. A. (...), foto's van een door de taliban gedode kleermaker uit verzoekers dorp, zijn wapenvergunning , etc. etc.

Het CGVS stelt de authenticiteit van de voorgelegde documenten niet in vraag.

De voorgelegde stukken zouden redelijkerwijze moeten volstaan.

De stelling van het CGVS dat het voorgelegde betalingsbewijs van 54.000 dollar niet aantoont dat dit bedrag naar de Taliban zou zijn gegaan, is ten eerste absurd, omdat het niet realistisch is dat de Taliban persoonlijk en schriftelijk zouden bevestigen dit bedrag te hebben ontvangen in ruil voor verzoekers vrijlating maar houdt bovendien een schending in van de bestaande bewijsregels (burden of proof) in het asielrecht waar een gedeelde bewijslast bestaat.

In dit dossier stelt het CGVS onredelijke, zelfs onrealistisch hoge eisen aan verzoeker en dit terwijl het dossier bukt van de elementen ter ondersteuning van verzoekers asielrelaas.

De door het CGVS aangehaalde weigeringsmotieven t.a.v. verzoekster zijn randargumenten en niet van aard om de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas op zich aan te tasten.

De raadsman van verzoekster had tijdens het gehoor t.a.v. de PO duidelijk opgemerkt dat de verklaringen van verzoekster (als zou een vrouw niet zelf kunnen winkelen, of hun gsm's op straat worden gestolen, of hun handen afgehakt om hun armbanden te stelen) eerder symbolisch, zeker niet letterlijk dienen te worden opgevat.

Hoewel ondergetekende raadsman de aandacht van de PO er nadrukkelijk op had gevestigd dat deze verklaringen van verzoekster dienen gerelativeerd te worden (en zeker niet letterlijk genomen te worden) maar te worden gekaderd in de sfeer van (wilde) verhalen die ouders gebruiken om hun dochters angst in te boezemen en aan te manen tot voorzichtigheid en bescheidenheid en om zeker niet in publiek opzichtig te showen met hun schoonheid of hun sieraden; of dat anders dergelijke feiten zouden kunnen gebeuren.

Andermaal betreurenswaardig dat het CGVS hieraan volledig voorbij gaat en de letterlijke bewoordingen van verzoekster ten onrechte gebruikt om zijn weigeringsbeslissing te kunnen aandikken...

Uit zijn beide gehoren dd. 7 april 2017 en dd. 13 september 2017 is gebleken dat verzoeker wel degelijk een voldoende duidelijk zicht heeft geboden over zijn levensomstandigheden in zijn dorp Check Nawri in het district Surkh Rod de voorbije jaren waar hij tot 2009 een winkel had uitgebaat en vanaf dan zich bezighield met het verhandelen van vastgoed; de macht van de lokale Taliban en de bedreigingen door de Taliban.

De motivering in de bestreden beslissing, staat hiermee in contrast.

De diverse aannemelijke en eensluidende antwoorden die verzoeker tijdens zijn gehoor wél wist te geven op specifieke vragen aangaande zijn asielrelaas en profiel, (én de schat aan achtergrondinformatie die verzoeker weergaf) worden ten onrechte doodgezwegen in de weigeringsbeslissing.

Uiteraard gaat het niet op om in de bestreden beslissing uitsluitend die vragen uit te kiezen waarop verzoeker exceptioneel een onvoldoende antwoord heeft gegeven en te zwijgen over de talloze andere vragen waarop verzoeker wél een overtuigend antwoord heeft gegeven.

Het CGVS gaat ten onrechte selectief tewerk.

Hiermee bewijst het CGVS dat zij in dit concrete dossier geen blijk heeft gegeven van behoorlijk en zorgvuldig bestuur.

De door het CGVS geciteerde onaannemelijkheden kunnen in het geval van verzoeker niet worden aanzien als dermate belangrijke onderdelen in zijn verklaringen en zijn op zichzelf niet van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag.

De toelichting die verzoeker aan de dossierbehandelaar gaf telkens als hij werd gevraagd om meer uitleg te geven over bepaalde onderdelen waarover de PO zich bedenkingen had gemaakt, was wel degelijk aannemelijk en niet a priori ongeloofwaardig.

De hoeveelheid verklaringen van verzoeker zoals afgelegd tijdens zijn beide gehoren op het CGVS dd. 7 april 2017 en dd. 13 september 2017, en die wél voldoende aannemelijk en doorleefd waren, overstijgen in ruime mate het aantal verklaringen die dit misschien, op enkele onderdelen, niet voldoende waren.

Het CGVS heeft de moeilijkheden die verzoeker wel degelijk heeft gekend, fout ingeschat.

Verzoeker wilt benadrukken dat zijn verklaringen over de moeilijkheden met de Taliban, wel degelijk eerlijk waren.

Verzoeker en zijn familie verkeerden alleszins in de oprechte overtuiging dat een vertrek uit Afghanistan de enige optie was voor verzoekers veiligheid.

Uit verzoekers gehoor is voldoende gebleken dat hij zijn asielrelaas afdoende heeft toegelicht en voldoende elementen heeft aangehaald die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Twijfels over bepaalde aspecten van verzoekers relaas ontslaan het CGVS niet van haar opdracht en onderzoekplicht om verzoekers vrees voor vervolging grondig te toetsen.

Verzoeker blijft ervan overtuigd dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan het voorwerp zal uitmaken van een persoonsgerichte vervolging.

Verzoeker zal blijven trachten om via kontakten in Afghanistan bijkomende bewijzen te verzamelen aangaande de redenen waarom hij zijn land is moeten ontvluchten.

Van zodra verzoeker bijkomende informatie en/of documenten in zijn bezit zal hebben, zal hij ze direct toevoegen aan zijn administratief dossier.

Volgens verzoeker schendt het CGVS de zorgvuldigheidsverplichting door geen grondig onderzoek te voeren naar de elementen die hij in het kader van zijn asielaanvraag heeft aangehaald.

Bij het voorbereiden van het dossier en het nemen van haar beslissing is het CGVS onzorgvuldig te werk gegaan.

In de gegeven omstandigheden zouden de verklaringen van verzoeker moeten volstaan om hem minstens het voordeel van de twijfel te verlenen.

Het CGVS heeft een manifeste beoordelingsfout begaan.

Uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel (algemeen rechtsbeginsel) had het CGVS een vollediger en grondiger onderzoek dienen te wijden aan alle gegevens van het dossier en meer rekening dienen te houden met de opmerkingen en argumenten van verzoekers."

Inzake het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet laten verzoekende partijen het volgende gelden:

"Artikel 48/4 §2 c) : ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Ten eerste vrezen verzoekers dat hun leven ernstig bedreigd is als gevolg van het bestaande willekeurige geweld in Afghanistan wegens het aan de gang zijnde binnenlands gewapend conflict.

De argumenten waarop het CGVS zich i.c. baseert om verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus af te wijzen, zijn niet overtuigend.

Zelfs als het CGVS meent dat verzoekers asielrelaas niet beantwoordt aan de criteria van de Vluchtelingenconventie dan nog had het CGVS, in het kader van verzoekers asielaanvraag, hen het subsidiair beschermingsstatuut kunnen en moeten verlenen.

Verzoekers zijn afkomstig uit Check Nawri, in het district Surkh Rod in de provincie Nangarhar, een regio waar een verhoogd risico bestaat om het slachtoffer van willekeurig geweld te kunnen worden.

Ten tweede zal voor verzoekers persoonlijk een terugkeer naar hun regio in Afghanistan na een langdurige afwezigheid in het buitenland, op zich reeds een grote aandacht trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien voor henzelf.

Dit gegeven op zich maakt het dat verzoekers persoonlijke situatie in Afghanistan hoedanook uitzichtloos is bij een terugkeer.

Verzoeker vreest dat hij hierdoor een ernstig risico loopt op o.a. een ontvoering hetzij een afrekening.

Het CGVS heeft ten onrechte onvoldoende deze problemen erkend die verzoekers ondervinden in Afghanistan.

Verzoekers kunnen dan ook om evidente redenen niet meer terugkeren naar Afghanistan alwaar zij geen normaal leven zullen kunnen leiden.

Het is voor hen overduidelijk dat hun veiligheid aldaar momenteel nog niet gegarandeerd is.

Het CGVS heeft een manifeste beoordelingsfout begaan.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dienen derhalve de beslissingen van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te worden vernietigd."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 28 november 2018 brengen verzoekende partijen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarbij zij volgende nieuwe stavingstukken voegen:

- de volledige uitprint van verzoekers vriendenlijst op *Facebook* (stukken 1-25);
- de uitprint van Facebookpagina's van enkele van verzoekers vrienden (stukken 26-32);
- de uitprint van Facebookpagina's van Afghaanse nieuwsagentschappen (stukken 33-34);
- foto's die verzoeker gepost heeft op zijn Facebookpagina (stuk 35);
- foto's met betrekking tot de genaamde R.Q. en de bomaanslag die in april 2018 op deze persoon zou zijn gepleegd (stukken 36-38);
- foto's van naaste familieleden van Haji Zahir (stukken 39-40);
- medische verslagen met betrekking tot verzoekster (stukken 41-42).

2.2.3. Op 2 mei 2019 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij met referenties naar het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van UNHCR van 30 augustus 2018, de "*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van EASO van juni 2018, p. 1, 71-77 en 87, het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van december 2017, p. 1-68 en 195-201, en de update van mei 2018 van dit rapport, p. 1-24 en 111-118, en de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod*" van 18 maart 2019.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van de beroepen is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekende partijen daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is

de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij zijn genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) tal van tegenstrijdigheden, onaannemelijkheden en vaagheden verhinderen dat er aan zijn vluchtverhaal geloof kan worden gehecht, omdat (B) hij niet aantoont dat hij louter omwille van zijn (zaken)relaties met Haji Zaher en andere hooggeplaatste personen binnen de Afghaanse samenleving een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt bij terugkeer naar Afghanistan, omdat (C) evenmin kan worden aangenomen dat hij louter omwille van zijn zakenactiviteiten een nood heeft aan bescherming, omdat (D) zijn echtgenote – verzoekster – niet aantoont dat zij omwille van de door haar aangehaalde problematieken een gegronde vrees voor vervolging heeft of in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade loopt, omdat (E) er voor burgers in het district Surkhrod actueel geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en zijn band met bepaalde hogere overheidsfunctionarissen niet in aanmerking komt als persoonlijke omstandigheid die het risico op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling kan verhogen, en omdat (F) de door hem en zijn echtgenote neergelegde stukken voorgaande appreciatie niet kunnen ombuigen.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat haar asielmotieven overeenkomen met de problemen die haar echtgenoot – verzoeker – doorheen zijn asielaanvraag heeft aangebracht en aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werden.

Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissingen omstandig toegelicht. Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Check Nawri, gelegen in het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar. Verzoeker zou in Afghanistan als vastgoedmakelaar werkzaam zijn geweest en in het kader van zijn werkzaamheden een partnerschap zijn aangegaan met Haji Zaher, een machtige lokale krijgsheer die tegen de taliban vecht. In de maand *hamal* van het Afghaanse jaar 1394 zou verzoeker door de taliban terecht zijn geroepen omdat hij een stuk grond had verhandeld in het dorp Balabagh, gelegen in een regio onder controle van de taliban, zonder dat hij de taliban taks betaalde. Het stuk grond in kwestie zou door de taliban geconfisqueerd zijn. Na onderhandelingen zou verzoeker de taliban uiteindelijk tienduizend dollar hebben betaald. Anderhalve maand later zou verzoeker door de taliban zijn opgebeld. De taliban zouden vernomen hebben dat verzoeker met Haji Zaher samenwerkte en hem verzocht hebben met hen samen te werken om Haji Zaher te elimineren. Verzoeker zou dit verzoek afgewezen hebben en in de daaropvolgende maanden nog vier keer door de taliban telefonisch onder druk zijn gezet om hen informatie te geven over Haji Zaher, om talibanstrijders in het huis van Haji Zaher binnen te loodsen zodat ze een moordpoging konden ondernemen en om vervolgens eveneens te helpen bij de eliminatie van twee andere hooggeplaatste vrienden, generaal L. en H. R. G. Op gegeven moment zou verzoeker in zijn wagen een bom hebben ontdekt en de politie hebben gecontacteerd. Die zou de bom gecontroleerd tot ontploffing hebben gebracht, maar niet in staat zijn geweest om verzoeker verdere bescherming te bieden. Ook Haji Zaher zou verzoeker geen effectieve bescherming hebben geboden. Daarom zou verzoeker naar Kaboel zijn gegaan om generaal L. en H. R. G. om hulp te vragen. Onderweg zou verzoeker evenwel door de taliban zijn tegengehouden en ontvoerd. Na twintig dagen te zijn vastgehouden en daarbij ook te zijn mishandeld, zou verzoeker er uiteindelijk mee ingestemd hebben de taliban te helpen bij hun moordmissies. Desalniettemin zouden de taliban 100 000 dollar losgeld hebben geëist, waarvan verzoeker uiteindelijk 54 000 dollar zou hebben betaald. Verzoeker zou na zijn vrijlating nog twee à tweeënhalve week zijn thuis gebleven alvorens samen met verzoekster Afghanistan te ontvluchten.

Verzoekende partijen stellen bij terugkeer naar Afghanistan de taliban te vrezen omwille van de hierboven uiteengezette vluchtmotieven. Daarnaast voert verzoekster aan dat bij terugkeer naar Afghanistan haar rechten als vrouw geschonden zullen worden. Meer bepaald haalt zij aan dat vrouwen op jonge leeftijd uitgehuwelijkt worden aan oude mannen, dat vrouwen thuis weggestopt worden met enkel wat water, dat vrouwen niet zelf kunnen gaan winkelen, dat als vrouwen de straat betreden hun gsm's gestolen worden en hun handen afgehakt worden om hun armbanden te stelen, dat meisjes ontvoerd worden en dat ze haar studies aan de school voor lerarenopleiding moest staken omdat er tot tweemaal toe bommen werden geplaatst en omdat bij de vrouwelijke studenten zuur in het gezicht gegooid werd.

De Raad kan aan de door verzoekende partijen aangevoerde vervolgingsfeiten naar aanleiding van verzoekers partnerschap met Haji Zaher geen geloof hechten.

Verzoeker stelt met de taliban in de problemen te zijn gekomen na een gronddeal in een dorp dat gelegen is in een regio die onder controle van de taliban valt. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) blijkt hij evenwel geen namen te kunnen geven van talibancommandanten in Surkhrod, volgens hem omdat hij met deze mannen geen contact had (administratief dossier verzoeker (hierna: adm. doss.), stuk 5, gehoorverslag 13 september 2017, p. 6). Men kan nochtans verwachten dat een vastgoedmakelaar die in talibangebied opereert zich zou informeren over de talibanaanwezigheid in deze regio. In hun verzoekschrift herhalen verzoekende partijen dat verzoeker geen rechtstreekse handelsrelaties had met de taliban en betogen zij dat verzoeker wel wist welke taliban verantwoordelijk was in Balabagh, maar tijdens zijn gehoor eigenlijk bedoelde dat de situatie ter plaatse uiterst volatiel is en dat er bovendien binnen eenzelfde familie tegenstrijdige voorkeuren kunnen zijn waarbij de één zich aansluit bij de taliban en de ander voorstander is van de autoriteiten. Deze summiere uitleg (*post factum*) doet niets af aan de vaststelling dat verzoeker tijdens zijn gehoor niet kon aangeven wie binnen de taliban verantwoordelijk was voor de regio waar hij zijn relaas situeert op het ogenblik dat de aangevoerde feiten zich daar zouden hebben voorgedaan. Bovendien geeft verzoeker in de op 28 november 2018 neergelegde aanvullende nota de namen mee van enkele belangrijke talibanleiders in zijn regio van herkomst, naar eigen zeggen na telefonisch contact met zijn moeder, en noemt hij de namen van enkele andere taliban-aanhangers in zijn regio. Deze informatie wordt louter *post factum* aangebracht en kan derhalve niet remediëren aan verzoekers onwetendheid hiervan tijdens zijn gehoor. Verzoekende partijen voeren verder aan dat verzoeker tijdens zijn gehoor de kans niet heeft gehad te verduidelijken dat het voor het

opstarten van een gronddeal niet noodzakelijk was om precies te weten wie de lokale taliban van Balabagh zijn. Dit doet evenwel niets af aan de redelijke verwachting dat verzoeker kan aangeven wie het gebied controleert waarin hij actief was als vastgoedmakelaar. Deze informatie was wel degelijk relevant voor verzoekers bedrijfsvoering, temeer nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat het verplicht was de lokale talibanautoriteiten in kennis te stellen van transacties van in dit gebied gelegen gronden.

Verder is ook de reactie van Haji Zaher op verzoekers aanvaring met de taliban weinig aannemelijk. In de bestreden beslissingen wordt hierover het volgende gesteld:

"Haji Zahir, de man die een privé-militie oprichtte om de taliban te bestrijden en die volgens u 1500 tot 3000 strijders ter beschikking heeft, zou u geantwoord hebben dat hij de talibs in het dorp in zijn streek niet kent (CGVS 13/9/2017 p.6,7). Als u erop gewezen wordt dat het erg bevreemdend is dat de belangrijke warlord van de regio en bij uitbreiding van uw provincie geen idee heeft van de identiteit van de talibs die opereren in een dorp vlakbij het zijne antwoordt u dat u ook niet weet hoe dat kan om vervolgens van onderwerp te veranderen (CGVS 13/9/2017 p.7)."

In hun verzoekschrift zetten verzoekende partijen uiteen waarom van verzoeker niet kon worden verwacht dat hij zich voor bescherming tot Haji Zaher zou wenden, doch zij gaan hierbij geheel voorbij aan de kern van bovenstaande kritiek, met name dat het niet aannemelijk is dat Haji Zaher, die de taliban bestrijdt in hun regio en over een privé-militie met 1500 tot 3000 strijders beschikt, geen idee zou hebben gehad van de identiteit van de *talibs* die opereren in een dorp vlakbij het zijne. Deze pertinente overweging, die steun vindt in het administratief dossier, wordt door verzoekende partijen niet weerlegd of ontkracht en blijft bijgevolg overeind.

Vervolgens wijst de Raad erop dat verzoekende partijen tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over het tijdstip waarop verzoeker voor het eerst door de taliban werd bedreigd en over verzoekers reactie op deze bedreiging. Verzoeker verklaarde dat hij in de maand *hamal* van het Afghaanse jaar 1394 (maart-april 2015) een aanvaring kreeg met de taliban over een stuk grond dat zonder hun medeweten werd verkocht. Anderhalve maand na deze aanvaring zou verzoeker een eerste dreigtelefoontje van de taliban hebben ontvangen waarin zij zijn medewerking eisten om Haji Zaher en twee andere personen te elimineren (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 13 september 2017, p. 6, 8 en 9). Gevraagd wanneer hij zijn activiteiten als vastgoedmakelaar stopzette, gaf verzoeker aan dat dit was na het incident waarbij de taliban een stuk land afnamen in de maand *hamal* van het Afghaanse jaar 1394. Hem erop gewezen dat hij de eerste bedreiging van de taliban volgens zijn relaas maar anderhalve maand later, in de maand *jauza*, ontving, nuanceerde verzoeker zijn eerdere antwoord door op te merken dat hij na *hamal* geen nieuwe zakendeals meer sloot maar wel de lopende zaken verder tot een goed einde trachtte te brengen. Echter, vervolgens gevraagd naar zijn activiteiten na *hamal*, gaf verzoeker aan dat hij in de maand *saur* geen aandacht had voor zijn zaak omdat zijn leven in gevaar was en dat hij zijn problemen trachtte op te lossen. Gevraagd wat hij in *saur* dan deed om zijn problemen op te lossen, antwoordde verzoeker dat hij zich uit angst afzijdig hield en geen specifieke stappen ondernam. Gevraagd waarom hij in de maand *saur* dacht dat zijn leven in gevaar was, stelde verzoeker dat hij aan het eind van die maand door de taliban werd gebeld. Geconfronteerd met zijn eerdere verklaring dat hij het eerste dreigtelefoontje in de maand *jauza* had gekregen, paste verzoeker zijn verklaringen als volgt aan: *"Ik zei u saur en jauza, ik kan me niet 100% herinneren, om u exact te zeggen"* (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 13 september 2017, p. 11). Dat verzoeker eerder zou hebben aangegeven zich niet meer te herinneren of hij het eerste dreigtelefoontje in de maand *saur*, dan wel in de maand *jauza* ontving, blijkt niet uit het gehoorverslag. Bovendien kan van verzoeker, een hoogopgeleide handelaar, verwacht worden dat hij de belangrijkste vervolgingsfeiten uit zijn relaas correct in de tijd kan situeren. De Raad stelt verder vast dat verzoeker ook over de tijdspanne tussen de grondtwist en de eerste dreigtelefoon van de taliban geen coherente verklaringen heeft afgelegd. Waar verzoeker het in zijn eerste gehoor op het CGVS nog had over vijftien à twintig dagen (adm. doss., stuk 8, gehoorverslag 7 april 2017, p. 7), rekt hij deze termijn tijdens zijn tweede gehoor op tot anderhalve maand (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 13 september 2017, p. 8). Volgens verzoekster verliepen er overigens drie maanden tussen de grondtwist en het eerste telefoontje waarin de taliban verzoeker om informatie vroegen over Haji Zaher (adm. doss., stuk 15, map met 'landeninformatie', nr. 1: gehoorverslag S. W. 7 april 2017, p. 4).

Daarnaast konden er in de verklaringen van verzoekende partijen nog tegenstrijdigheden worden vastgesteld. Tijdens het eerste gehoor op het CGVS verklaarde verzoeker dat hij op een ochtend, toen hij op het punt stond naar zijn werk in Surkhrod te vertrekken, een bom vond in zijn auto (adm. doss., stuk 8, gehoorverslag 7 april 2017, p. 12). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS gevraagd waar hij naartoe ging de dag dat hij de bom vond, verklaarde verzoeker dan weer dat hij naar een

verlovingsfeest of een huwelijk ging (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 13 september 2017, p. 15). Er kan toch verwacht worden dat het verzoeker duidelijk voor de geest staat of hij op de dag dat hij aan de dood ontsnapte ging werken, dan wel op weg was naar een verlovings- of huwelijksfeest. Dat verzoeker hierover incoherente verklaringen aflegt, ondermijnt de geloofwaardigheid van dit incident in sterke mate. Bovendien strookt dit element in verzoekers relaas niet met de bedoeling van de taliban om verzoekers medewerking te verkrijgen bij de eliminatie van hun vijanden. In dit verband wordt in de bestreden beslissingen terecht het volgende aangehaald:

“Het is vreemd dat de taliban u telefonisch onder druk zetten om hun organisatie te vervoegen omdat u gezien uw contacten een meerwaarde zou betekenen en dat ze tegelijkertijd u proberen uit te schakelen door een bom in uw voertuig te verstoppen. Een verklaring voor dit schijnbaar tegenstrijdig optreden van de taliban kan u niet aandragen (CGVS 13/9/2017 p.9).”

Verzoekende partijen gaan hier in hun verzoekschrift niet op in en ondernemen dus geen poging om deze incoherentie in verzoekers relaas uit te klaren. Tevens dient te worden vastgesteld dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat de bom geplaatst werd na de ontvoering van verzoeker, meer bepaald één à twee maanden nadat verzoeker weer was vrijgelaten (adm. doss., stuk 15, map met 'landeninformatie', nr. 10, CGVS vragenlijst verzoekster, vraag 3.5), wat niet strookt met de chronologie van verzoekers relaas, waarin het incident met de autobom duidelijk vóór de ontvoering van verzoeker wordt gesitueerd (adm. doss., stuk 8, gehoorverslag 7 april 2017, p. 11-14).

Uit de verklaringen van verzoeker op het CGVS blijkt tevens dat verzoekende partijen na verzoekers vrijlating twee tot tweeënhalve week thuis bleven alvorens Afghanistan te verlaten (adm. doss., stuk 8, gehoorverslag 7 april 2017, p. 13, en stuk 5, gehoorverslag 13 september 2017, p. 15). Gelet op het feit dat verzoeker twintig dagen werd vastgehouden, is verzoeksters situering van de ontvoering van haar man een vijftal maanden voor hun vertrek uit Afghanistan hiermee flagrant in tegenspraak (adm. doss., stuk 15, map met 'landeninformatie', nr. 10, vragenlijst verzoekster, vraag 3.5). In het verzoekschrift wordt bij de weergave van de feiten dan weer gesteld dat verzoeker drie maanden voor zijn vlucht uit Afghanistan gevangen genomen werd door de taliban.

De Raad stelt vast dat de hoger weergegeven tegenstrijdigheden en incoherenties betrekking hebben op de kern van het relaas van verzoekende partijen en dermate fundamenteel zijn dat zij de geloofwaardigheid van verzoekende partijen wat betreft de door hen voorgehouden gebeurtenissen geheel ondermijnen. Het grote tijdsverloop tussen deze gebeurtenissen en de respectievelijke interviews die verzoekende partijen aflegden, kan te dezen geen afdoende verklaring of verschoning bieden. Aan het gewicht van de betrokken vaststellingen wordt verder geen afbreuk gedaan door de loutere omstandigheid dat verzoeker met betrekking tot bepaalde aspecten van zijn relaas wel coherente en eensluidende verklaringen heeft afgelegd.

Verder wordt in de bestreden beslissingen terecht als volgt gemotiveerd:

“Daarnaast komt ook het dwingende verzoek van de taliban allerminst geloofwaardig over. U vertelt dat de taliban van u verwachtte dat u talibs zou meenemen naar Haji Zahir zodat zij een moordpoging konden uitvoeren (CGVS 13/9/2017 p.9). De taliban vroeg van u om niet alleen mee te helpen aan het beëindigen van het leven van uw zakenpartner maar ook om uw leven en dat van uw familieleden ernstig in gevaar te brengen. Immers, indien u betrokken was bij een moordpoging op Haji Zahir zou zijn broer niet alleen u maar ook uw familie gedood hebben, zo zegt u (CGVS 13/9/2017 p.14). Dat de taliban denkt u te overhalen om deel te nemen aan de moordpoging zonder de negatieve gevolgen van een deelname te overtroeven is allerminst plausibel. Als u erop gewezen wordt dat de geschetste rekruteringswijze van de taliban allerminst kan overtuigen bevestigt u enkel dat u gedood zou worden of u het nu deed of niet, waarmee u andermaal het punt dat u geen geloofwaardige aansporing gegeven werd om uw zakenpartner te helpen vermoorden kracht bij zet (CGVS 13/9/2017 p.14).

Eveneens mag het verbazen dat de taliban het initiatief voor de aanval op Haji Zahir geheel aan u overliet. U vertelde de talibs dat u de taliban zou informeren indien u een mogelijkheid zag. U zou hen informeren via de landbouwer of als een talib u opbelde (CGVS 13/9/2017 p.14). Uw voorstelling dat de taliban niet haar werkwijze aan u oplegde maar daarbij instemde met een weinig geheime of efficiënte communicatiemethode, als via een derde persoon of wachten tot een talib u opbelt, is wederom weinig geloofwaardig. Het vertrouwen van de taliban in u is erg verwonderlijk aangezien ze uw samenwerking pas na maanden van dreigementen, een moordpoging, een gewelddadige ontvoering en (...) dagen van folteren van u konden losweken (CGVS 7/4/2017 p.13, CGVS 13/9/2017 p.14). Dat ze u na u in gevangenschap zwaar onder druk en afgeperst te hebben opeens voldoende zouden vertrouwen om het initiatief voor de moordpoging op Haji Zahir aan u over te laten is allerminst geloofwaardig. De taliban wilden u immers ronselen omdat u een goede relatie had met Haji Zahir en u toegang had tot hem wanneer u wilde. Waarom ze dan u, die duidelijk erg weigerachtig stond tegen de moordpoging op Haji

Zahir, naar huis zouden laten terugkeren zonder duidelijke concrete afspraken maar enkel met uw vage belofte dat u hen zou contacteren kan u niet verduidelijken. U verwijst ter verklaring slechts naar de uitspraak van de maulawi, die de talibs aanstuurde, dat hij uw vader kende (CGVS 13/9/2017 p.15-16). Waarom gezien uw voorgeschiedenis met de taliban de verklaring van de maulawi dat hij uw vader kende ineens groot vertrouwen in u schepte kan u dan weer niet verduidelijken (CGVS 13/9/2017 p.15-16). Een vertrouwen dat blijkbaar zo groot is dat uw ontvoerders ingaan op uw eis om u op het centrale plein van Jalalabad af te zetten (CGVS 13/9/2017 p.14). Het is eveneens opmerkelijk dat uw toezegging de taliban te helpen Haji Zahir uit te schakelen niet voldoende is voor uw vrijlating uit handen van de taliban. Hoewel u een cruciale schakel bent in het moordscenario van de taliban moet u de taliban eveneens een zeer hoog bedrag betalen om naar huis terug te keren. Het is opvallend dat de taliban enerzijds verregaande samenwerking van u verlangt en het initiatief daarvoor bij u legt terwijl ze tegelijkertijd weinig positieve gevoelens bij u opwekken door u een zeer aanzienlijk bedrag afhandig te maken (CGVS 13/9/2017 p.13). De vaststelling dat de handelswijze van de taliban elke aannemelijkheid mist haalt verder het geloof in uw asielrelaas onderuit.

Daarnaast mag het ook verbazen dat de taliban u tijdens hun pogingen om u telefonisch te overhalen hun kant te kiezen, hebben getracht u te elimineren (CGVS 13/9/2017 p.9). Het is vreemd dat de taliban u telefonisch onder druk zetten om hun organisatie te vervoegen omdat u gezien uw contacten een meerwaarde zou betekenen en dat ze tegelijkertijd u proberen uit te schakelen door een bom in uw voertuig te verstoppen. Een verklaring voor dit schijnbaar tegenstrijdig optreden van de taliban kan u niet aandragen (CGVS 13/9/2017 p.9)."

Volgens verzoekende partijen was het de strategie van de taliban om verzoeker in een eerste fase te intimideren en dan in een tweede fase, wanneer ze zeker waren dat verzoeker betrouwbaar is en zijn medewerking zou verlenen, de concrete uitwerking van hun plannen kenbaar te maken. Er kan echter niet worden ingezien waarom de taliban er na maanden van dreigementen, een moordpoging, een gewelddadige ontvoering en foltering op zouden vertrouwen dat verzoeker zijn medewerking zou verlenen aan hun plannen. Dat de taliban bovendien het initiatief vervolgens volledig aan verzoeker overlieten, is in de geschetste omstandigheden volstrekt niet aannemelijk. Verzoekende partijen wijzen op de persoonlijke connecties van verzoekers vader en argumenteren dat het feit dat verzoekers familie voldoende vertrouwen genoot van mawlawi A. doorslaggevend is geweest. Waarop dit vertrouwen gestoeld is, is niet duidelijk en wordt door verzoekende partijen niet toegelicht. Aangezien verzoeker een partnerschap zou zijn aangegaan met een vijand van de taliban en geweigerd zou hebben om zijn medewerking te verlenen met het oog op de eliminatie van deze persoon, acht de Raad dit niet aannemelijk. De algemene bewering in het verzoekschrift dat de taliban niet in alle omstandigheden 'beredeneerd' of 'logisch' te werk gaan en dat hun activiteiten vaak eerder chaotisch en amateuristisch zijn, is hoegenaamd niet afdoende om de hoger weergegeven pertinente overwegingen, die steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten of te weerleggen.

Hoe verzoekers verklaring dat hij een aanzienlijk bedrag moest betalen om te worden vrijgelaten te rijmen is met het vertrouwen dat de taliban in verzoeker stelden, wordt door verzoekende partijen bovendien niet uitgeklaard.

Op basis van de hoger weergegeven motieven, die pertinent en deugdelijk zijn en steun vinden in de administratieve dossiers, kan er geen geloof worden gehecht aan de problemen die verzoeker met de taliban zou hebben gehad en op grond waarvan hij en verzoekster internationale bescherming vragen.

Verzoekende partijen wijzen nog op traumatische ervaringen die verzoeker zou hebben meegemaakt en op de mogelijke psychische gevolgen daarvan, doch zij maken niet aannemelijk dat de vastgestelde tegenstrijdigheden, vaagheden en onaannemelijkheden in hun relaas hieraan te wijten zijn. Er worden vooreerst geen medische attesten voorgelegd waaruit kan blijken dat het oordeelsvermogen van verzoeker ten gevolge van een opgelopen trauma dermate is aangetast dat hij niet in staat zou zijn om volledige en correcte verklaringen af te leggen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Daarenboven heeft noch verzoeker, noch zijn advocaat tijdens de interviews gewezen op een dermate ernstige psychische problematiek dat verzoeker niet in staat zou zijn om zijn relaas naar behoren uiteen te zetten. Verzoeker laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweemde trauma zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op (de motivering van) de bestreden beslissing. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Waar verzoekende partijen nog wijzen op “het feit dat misverstanden met de tolk tijdens het gehoor niet zijn uitgesloten” beperken zij zich tot een loutere veronderstelling die geen steun vindt in de administratieve dossiers en dus geen ernstig verweer inhoudt tegen de gedane vaststellingen.

In zoverre verzoekende partijen aanvoeren dat zij bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging hebben omwille van de zakenrelaties die verzoeker voor zijn vertrek had met machtige Afghaanse leiders en functionarissen die mogelijk een doelwit vormen voor de taliban en Islamitische Staat, dient te worden gewezen op wat hierover in de bestreden beslissingen terecht wordt gesteld:

“U verklaart immers dat Haji Zahir tal van zakenpartners had, waardoor uw professionele, ondertussen stopgezette relatie met hem onvoldoende is om aan te nemen dat u bij terugkeer naar Afghanistan een beschermingsnood zou hebben. Uw band met generaal L. (...) of H. R. G. (...), die u aan de hand van foto's tracht te staven en die u tijdens uw gehoor omschrijft als zakelijke vriendschappen via andere vrienden (CGVS 7/4/2017 p.14), en waardoor u voor uw vertrek uit Afghanistan geen geloofwaardige problemen kende kan op zich evenmin een beschermingsnood bij terugkeer naar Afghanistan aantonen. Na het gehoor stuurde u nog foto's door van een zekere M. A. (...), die volgens het bijgevoegd schrijven een hooggeplaatst persoon in de Afghaanse samenleving is. De foto's tonen u op het huwelijk van A. (...), A. (...) samen met Ashraf Ghani en een gewonde A. (...) in een ziekenhuisbed. U beweert dat de heer A. (...) het slachtoffer was van een aanslag en dat u zakelijke banden met hem had. Met deze foto's wilt u andermaal aantonen dat uw leven in gevaar is omdat u een status heeft in Afghanistan, hetgeen geen garantie is op veiligheid, zo schrijft u. Uw bewering gaat evenwel voorbij aan de vaststelling dat u A. (...) omschrijft als een hoogwaardigheidsbekleeder die – zo blijkt uit de foto's – in het kader van zijn functie in contact kwam met de president, terwijl u niet een gelijkaardige functie bekleedde. Louter op basis van de zakelijke band tussen u en A. (...) kan niet aangenomen worden dat u nood heeft aan bescherming. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet besloten worden dat u een beschermingsnood volgens de Conventie van Genève of volgens de definitie van de subsidiaire bescherming niet aannemelijk maakt.”

Verzoekende partijen kunnen voor het overige niet volstaan met een verwijzing naar verzoekers profiel van zakenman om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven wat dit betreft in gebreke. Behalve hun ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas brengen verzoekende partijen immers geen elementen aan die hun nood aan bescherming omwille van de vroegere professionele activiteiten van verzoeker aantonen.

Met betrekking tot de vluchtmotieven waarop verzoekster zich bijkomend beroept, wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Uw vrouw laat echter na aan te tonen dat de door haar aangehaalde problematieken op haar van toepassing waren of zullen zijn bij terugkeer naar Afghanistan. Zo blijkt ze niet uitgehuwelijkt op jonge leeftijd, maar huwde ze toen ze zo'n 19 jaar oud was en leerde ze u kennen doordat u de broer bent van haar schoolvriendin (CGVS W. S. (...) p.3). Haar bewering dat vrouwen in Jalalabad de straten niet kunnen betreden en geen deel kunnen uitmaken van het dagelijks leven blijkt evenmin correct. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat vrouwen wel degelijk een zichtbare functie kunnen uitvoeren in Jalalabad. Bovendien kan ook uit de vaststelling dat uw echtgenote twaalf jaar school liep en een stemkaart bezat afgeleid worden dat ze wel degelijk van het sociale leven in Jalalabad deel kon uitmaken (CGVS W. S. (...) p.3). Haar bewering dat vrouwen hun handen worden afgehakt om hun armbanden te stelen wanneer ze de straten van Jalalabad betreden brengt u terug tot een eenmalig veiligheidsincident, met name een bomaanslag tegen de Kabul Bank waarbij slachtoffers beroofd werden (CGVS 13/9/2017 p.5). Als u specifiek gevraagd wordt naar de redenen waarom uw vrouw haar lerarenopleiding stop zette antwoordt u meermaals opvallend vaag dat de scholen bedreigd werden door de taliban (CGVS 13/9/2017 p.4-6). U haalt wel aan dat de lerarenschool aangevallen werd maar situeert deze aanval na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS 13/9/2017 p.5). Daarnaast maken u en uw vrouw er melding van dat mensen in Jalalabad ontvoerd worden maar waarom uw vrouw dit lot te beurt zou vallen tonen jullie in concreto niet aan (CGVS 7/4/2017 p.5; CGVS 13/9/2017 p.5,6). Het valt bovendien op dat uw echtgenote geen van de aangehaalde persoonlijke asielmotieven aanbracht bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch speelden deze elementen in jullie beslissing om Afghanistan te verlaten (CGVS S. W. (...) Vragenlijst punt 4 en 5; CGVS W. S. (...) p.4). Bovenstaande vaststellingen laten niet toe te besluiten dat omwille van de aangehaalde redenen er voor uw vrouw een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat ze in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.”

Wat dit betreft, laten verzoekende partijen slechts gelden dat hun raadsman tijdens het gehoor duidelijk heeft opgemerkt dat verzoeksters verklaringen over haar rechten als vrouw in Afghanistan eerder symbolisch en zeker niet letterlijk dienen te worden opgevat. Deze opmerking doet niets af aan de vaststelling dat er voor verzoekster geen concrete elementen aan de orde zijn waaruit kan blijken dat zij omwille van de aangehaalde redenen nood heeft aan internationale bescherming.

Met betrekking tot de door verzoekende partijen neergelegde documenten wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“De neergelegde stukken die u en uw echtgenote neerleggen kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De taskara van u en uw echtgenote, uw paspoort, jullie huwelijksakte, de eigendoms- en verkoopaktes en het diploma, de bewijzen van de bankverrichtingen, het rapport en de stemkaart van uw vrouw hebben louter betrekking op jullie identiteit en leven in Afghanistan zonder dat ze jullie asielmotieven kunnen ondersteunen. De foto's van u, Haji Zahir, de broers van Haji Zahir, generaal L. (...), H. R. G. (...) en M. A. (...) kunnen enkel getuigen van uw band met deze personen en hun posities zonder dat deze relaties, zoals hierboven aangehaald, in uw hoofde een nood aan internationale bescherming aantonen. Uit de foto's van een door de taliban gedode kleermaker uit uw dorp of een gebouw dat na uw vertrek door de taliban aangevallen werd houden geen verband met uw persoonlijke vrees op vervolging. Uw wapenvergunning en de foto van een wapen kunnen op zich evenmin de geloofwaardigheid van uw asielrelaas herstellen. De klacht mist eveneens objectieve bewijswaarde aangezien het stuk niet meer is dan een weergave van uw verklaringen. Het betalingsbewijs geeft aan dat uw boekhouder 54.000 dollar van uw rekening uitkeerde maar uw stelling dat dit geld aan de taliban betaald werd kan het stuk niet staven. Het medisch attest maakt een opsomming van de klachten aangereikt door uw echtgenote, met name slaapstoornissen, piekeren, slecht eten en steeds terugdenken aan de oorlogssituatie. Het attest vormt een doorverwijzing en maakt melding van een moeilijke anamnese, hetgeen eveneens duidelijk wordt doordat uw vrouw de Syrische nationaliteit opgeplakt krijgt. Hoe dan ook, kan er uit de oplijsting van klachten geen diagnose gehaald worden die kan wijzen op een verminderd vermogen op een gehoor af te leggen en evenmin wordt een dergelijke aantasting van haar cognitieve vermogens door uw vrouw of uw advocaat aangevoerd. De enveloppes kunnen enkel aantonen dat u post ontving uit Afghanistan.”

Ook de stukken die verzoekende partijen bijbrengen middels hun op 28 november 2018 neergelegde aanvullende nota zijn niet van aard de bovenstaande appreciatie van hun vluchtmotieven te wijzigen. Met de uitprint van zijn vriendenlijst op Facebook wenst verzoeker aan te tonen dat hij 'high profile' is en dat hij omgaat met meerdere dergelijke mensen uit de zakenwereld, politiek, ordehandhaving, magistratuur en advocatuur. Nog daargelaten het gegeven dat uit een loutere vriendschappenlijst op Facebook niets kan worden afgeleid over het bestaan en de intensiteit van verzoekers vermeende banden met deze personen, volstaat dit niet om aan te tonen dat verzoeker daadwerkelijk een nood aan internationale bescherming heeft. Uit de foto's waarop familieleden van Haji Zaher te zien zouden zijn, waaronder een halfbroer die als politiecommandant van het district Achin in april 2018 het doelwit van een bomaanslag zou zijn geweest, blijkt evenmin enige persoonlijke band met verzoeker. Bijgevolg zijn deze foto's niet dienstig ter staving van de persoonlijke vervolgingsfeiten die verzoekende partijen *in casu* aanvoeren. Nog daargelaten het gegeven dat de Facebookberichten over recente aanslagen en de impact ervan op de lokale bevolking niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006, blijken deze berichten, alsook de door verzoeker geposte foto's, geen betrekking te hebben op het persoonlijke relaas van verzoekende partijen en kunnen zij hierover niets aantonen. Zij zijn bijgevolg evenmin dienstig. Het medisch verslag met betrekking tot verzoekster, tot slot, maakt melding van *“angstig depressieve klachten”* die na ontvangst van de negatieve beslissing inzake haar verzoek tot internationale bescherming nog zouden zijn toegenomen. Uit dit attest, dat werd opgesteld naar aanleiding van een raadpleging op 27 april 2018, kan slechts blijken dat verzoekster in behandeling is voor mentale problemen waarmee zij kampt. De professionele hoedanigheid van de opsteller wordt in het verslag niet vermeld. Hoe dan ook kan dit stuk niet dienen om aan te tonen dat verzoekster ten tijde van de interviews op het CGVS in 2017 niet in staat was om volledige en correcte verklaringen af te leggen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Net zo min als dit bij verzoeker het geval was, heeft verzoekster of haar advocaat tijdens de interviews gewezen op een dermate ernstige psychische problematiek dat verzoekster niet in staat zou zijn om haar relaas naar behoren uiteen te zetten.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden nood aan bescherming, is er geen reden om het vluchtrelaas te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekende partijen geen elementen aanreiken waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zouden hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat zij dit risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), niet aannemelijk maken.

In zoverre verzoekende partijen aanvoeren dat zij bij terugkeer naar hun land en regio van herkomst de aandacht zullen trekken van de plaatselijke bevolking door hun langdurige aanwezigheid in het buitenland, met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien, beperken zij zich tot loutere beweringen. Verzoekende partijen brengen behalve hun ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat zij bij terugkeer naar Afghanistan een ernstig risico lopen op ontvoering of afrekening.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd. Verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zouden hebben gekend.

2.3.4.3. Opdat aan verzoekende partijen de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Te dezen verklaren verzoekende partijen afkomstig te zijn van het dorp Check Nawri, gelegen in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar. Dit wordt door de commissaris-generaal niet betwist. Aldus dient de veiligheidssituatie in deze regio te worden onderzocht.

De Raad benadrukt dat hij zich voor de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in het land en de regio van herkomst van verzoekende partijen dient te baseren op recente bronnen aanwezig in het rechtsplegingsdossier. Te dezen stelt de Raad vast dat de meest recente informatie die hij ter beschikking heeft de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod*" van 18 maart 2019 betreft, die door verwerende partij werd bijgebracht op 2 mei 2019 en waarvan de verslagperiode loopt tot 31 januari 2019. Gelet op het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan en gelet op de periode die is verstreken tussen de publicatie van voormelde COI Focus en de datum waarop de Raad zich uitspreekt in onderhavige zaak, kan deze informatie niet langer als voldoende actueel worden beschouwd.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dienen de bestreden beslissingen, voor wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 maart 2018 worden vernietigd in zoverre aan de verzoekende partijen de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Artikel 3

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN